

מסמך 160

מסמך 160

רודן מאלכסנדריה

בבוקרו של יום ראשון, ה-18 בספטמבר, הכריז אנדראס כי לא מתוכננת כל עבודה לשבוע הקרוב. כל השליחים, למעט נתנאל ותומאס, הלכו אל בתיהם על-מנת לבקר את בני משפחותיהם או לשהות אצל חברים. בשבוע הזה ישוע נהנה מפרק זמן של מנוחה כמעט שלמה, אך נתנאל ותומאס היו עסוקים עד מאוד בדיוניהם עם פילוסוף יווני מסוים מאלכסנדריה אשר שמו רודן. יוני זה הפך לאחרונה לתלמיד של ישוע הודות להנחיה שקיבל מאחד מעמיתיו של אבנר, אשר ערך מסע לאלכסנדריה. רודן החל לבקש כעת הרמוניה בין פילוסופיית החיים האישית שלו לבין התורה הדתית החדשה של ישוע, והוא הגיע למגדן מתוך תקווה שהמאסטר ישוחח עמו על הסוגיות האלה. הוא אף חפץ לקבל גרסה מוסמכת של הבשורה ישירות מפיו של ישוע, או לחלופין מפי אחד משליחיו. אף-על-פי שהמאסטר סירב להשתתף במפגשים מעין אלה עם רודן, הוא קיבל אותו בסבר פנים יפות ומיד הורה כי נתנאל ותומאס יקשיבו לכל מה שהיה לו לומר ובתורם יספרו לו על הבשורה.

1. הפילוסופיה היוונית של רודן

מוקדם בבוקר של יום שני, החל רודן לשאת סדרה בת עשר הרצאות באוזני נתנאל, תומאס וקבוצה בת כשני תריסרי מאמינים אשר שהתה במגדן במקרה באותה עת. הסיכום הכולל של ההרצאות האלה – המובא בזאת במשולב ובקיצור ובניסוח מחודש במונחים ד-היום – מציג את המחשבות הבאות באופן שניתן לשיקול אותן:

חיי האדם מבוססים על שלושה גורמים מניעים עיקריים – דחפים, תשוקות ופיתויים. ניתן לגבש אופי חזק, אישיות בעלת-נוכחות, אך ורק כאשר מתמירים את הדחפים הטבעיים של החיים לאמנות של החיים בחברה, וזאת באמצעות התמרת תשוקות ההווה לכדי כמיהות גבוהות יותר אשר מניעות להישגים ברי-קיימא, זאת במקביל להעברה ההכרחית של פיתויי הקיום הנפוצים ממחוזות הרעיונות השגרתיים והמבוססים אל העולמות הגבוהים יותר של הרעיונות הבלתי-חקורים ושל אידיאלים אשר טרם התגלו.

ככל שהציוויליזציה הופכת מורכבת יותר, כך גם אמנות החיים הופכת קשה יותר. ככל שהשינויים במנהגי החברה מהירים יותר, כך הופכת משימת פיתוח האופי קשה יותר. על-מנת שהקדמה תימשך ותשרור, על האנושות ללמוד מחדש את אמנות החיים מדי עשרה דורות. ובמידה שהאדם ממשיך לשפר את יכולות ההמצאה שלו ומגדיל ומעלה מהר יותר את מורכבות החברה, או אז יהיה נדרש להתמחות מחדש באמנות החיים תוך זמן קצר יותר, ואולי אפילו מדי דור. אם ההתפתחות של אמנות החיים לא תעמוד בקצב של טכניקות הקיום, כי אז האנושות תחזור במהרה לחיים פשוטים ומונעי-דחפים – הרצון להגשים את תשוקות ההווה. וכך, האנושות תישאר בחוסר-בגרותה; והחברה לא תצליח לצמוח למלוא הבגרות.

בגרות חברתית שקולה לשיעור שבו אדם מוכן לוותר על מילוי תשוקותיו החולפות בהווה, בתמורה לקידום כמיהותיו הגבוהות יותר להגשמת הישגים המעניקים סיפוק מרובה יותר, בשל ההתקדמות המדורגת אל עבר יעדים קבועים. ואולם, סימן ההיכר האמיתי של בשלות חברתית הינו הנכונות של עם לוותר על זכותו לחיות בשלום ובאשר תחת אמות המידה הנוחות, הנובעות מן הפיתוי לדבוק באמונות קיימות וברעיונות מקובלים, ולחלופין לבחור בפיתוי המערער, הדורש השקעת אנרגיה, של המרדף אחר אפשרויות אשר טרם נחקרו להשגת יעדים אשר טרם התגלו של מציאויות רחניות אידיאליסטיות.

מסמך 160

בעלי החיים מגיבים באצילות לדחף החיים, ואולם, רק האדם יוכל להתמחות באמנות החיים, אף כי מרבית האנושות מתנסה אך בדחף החייתי לחיות. בעלי החיים מכירים אך ורק את הדחף האינסטינקטיבי העיוור; האדם יכול לבחור לחיות במישור הגבוה של האמנות האינטלקטואלית, ואפילו בזה של האושר השמימי ושל האקסטזה הרוחנית. בעלי החיים אינם חוקרים את תכלית החיים; לפיכך, הם לעולם אינם דואגים, ואף אינם מתאבדים. ההתאבדות בקרב בני האדם מעידה על כך שאותם אנשים הגיחו מרמת הקיום החייתית גרידא, וכן שמאמצי החקר של אותם בני-אדם לא הצליחו להגיע לרמה האמנותית של ההתנסות בת התמותה. בעלי החיים אינם יודעים את משמעות החיים; רק האדם יכול להכיר בערכים ולהבין משמעויות, והוא אף מודע למשמעות של המשמעויות – הוא ניחן במודעות-עצמית באשר לתובנה.

כאשר בני האדם מעזים לנטוש את חיי התשוקות הטבעיות לטובת חיים של אמנות הרפתקנית ושל לוגיקה בלתי-וודאית, הם חייבים לצפות שכתוצאה מכך הם יסתכנו בהקרבת קורבן רגשי – עימותים, אומללות וחוסר-וודאות – לפחות עד לעת שבה הם ישיגו מידה מסוימת של בשלות אינטלקטואלית ורגשית. האכזבה, הדאגה והבטלות מעידות בבירור על חוסר-בגרות מוסרית. החברה האנושית ניצבת בפני שתי בעיות: הגעתו של היחיד לבשלות והגעת הגזע לבשלות. האדם הבשל מתחיל במהרה לראות את שאר בני האדם באמצעות רגשות של רכות וסובלנות. בני-אדם בשלים מתייחסים לאחיהם הבלתי-בשלים באותה אהבה והתחשבות שהורים רוחשים לילדיהם.

חיים מוצלחים אינם אלא התמחות באומנות השימוש בטכניקות בדוקות לפתרון בעיות נפוצות. הצעד הראשון בפתרון כל בעיה שהיא הוא איתור הקושי, בידוד הבעיה וההכרה הכנה בטיבה ובחומרתה. השגיאה הגדולה מתרחשת בשעה שבעיות החיים מעוררות את הפחדים העמוקים שלנו, אך אנו מסרבים להכיר בהם. וכן, כאשר ההכרה בקשיים שלנו מחייבת לוותר על הרמייה אשר אימצנו לעצמנו זה מכבר, להודות בקנאה, לנטוש דעות קדומות מושרשות; האדם הממוצע מעדיף להיאחז באשליות הביטחון של העבר ובתחושות הביטחון הכוזבות אשר אימץ לעצמו זה מכבר. רק אדם אמין יהיה מוכן להודות בכנות בתגליות של דעת כנה ולוגית, ולעמוד מולן ללא-חת.

מציאת פתרון חכם ויעיל לבעיה כלשהי מחייב את הדעת להיות חופשיה מכל נטייה, תשוקה, או כל דעה קדומה אישית גרידא אחרת, אשר עלולה להתערב בבחינה נטולת-עניין של מה שגורם בפועל לבעיה שלה נדרש למצוא פתרון. פתרון בעיות החיים דורש אומץ וכנות. רק יחידים כנים ואמיצים יכולים להמשיך ולצעוד באומץ במבוך החיים התמוהים והמבלבלים בכיוון שאליו מצביעה הלוגיקה של דעת ללא-חת. ולא ניתן לשחרר את הדעת, ואת הנשמה, ללא הכוח המניע של התלהבות אינטלקטואלית הגובלת בקנאות דתית. נדרש כוח פיתוי של אידיאל כביר על-מנת להניע אדם במרדף אחר מטרה שהדרך שלו אליה זרועה בבעיות חומריות קשות ובסכנות אינטלקטואליות למכביר.

ואפילו אם אתה מצויד כראוי בכדי להתמודד עם מצבים קשים בחיים, לא תוכל לצפות להצלחה, אלא אם כן תצטייד בחוכמת הדעת ובקסם האישיות אשר יאפשרו לך לזכות בתמיכה המלאה של חבריך ובשיתוף הפעולה שלהם. רק אם תלמד לשכנע את חבריך ולכבד את לב רעיך, תוכל לצפות להצלחה גדולה בעבודתך, החילונית או הדתית. פשוט עליך להיות בעל טקט וסובלנות.

אך את השיטה הטובה מכולן לפתרון בעיות למדתי מישוע, המאסטר שלכם. אני מתכוון למה שהוא מתרגל באדיקות, מה שהקפיד ללמד אתכם, להתבודד למדיטציה של סגידה. המפתח טמון בהרגל הזה של ישוע להתבודד תכופות לשם התייחדות עם האב שבשמים, וזאת לא רק על-מנת להתחזק ולהחכים באשר לעימותי החיים הרגילים, אלא גם על-מנת לקבל את האנרגיה הנדרשת לפתרון בעיות מוסריות ורוחניות מסדר גבוה יותר. אך אפילו השיטות הנכונות לפתרון

מסמך 160

בעיות לא תוכלנה לפצות על המגרעות הטבועות של האישיות, או לכפר על היעדר הרעב והצמא לצדיקות אמיתית.

אני מתרשם עמוקות ממנהגו של ישוע, מן האופן שבו הוא מתבודד על-מנת לבחון לבדו למשך זמן-מה את בעיות החיים; וזאת על-מנת למלא את מצבורי החוכמה והאנרגיה הדרושים לטובת מגוון משימות השירות לחברה; להאיץ ולהעמיק את תכלית החיים העילאית באמצעות הכפפה-למעשה של האישיות כולה למודעות לקשר עם האלוהות; לבקש לרכוש שיטות חדשות וטובות יותר על-מנת להתאים את עצמו למצבי החיים המשתנים כל העת; לערוך בגישתו האישית את אותן התאמות ואת אותם שינויים החיוניים לשם רכישת הבנה נרחבת של כל מה שהינו ראוי ואמיתי; ולעשות את כל זאת אך ורק לתפארת האל – ולשלוח לשמים בכנות את תפילתו המועדפת של המאסטר, "לא רצוני, כי אם רצונך יעשה."

הסגידה הזו שמִתְרַגֵּל המאסטר שלכם, מביאה לרגיעה שמרעננת את הדעת; היא גורמת לאותה הארה שמעוררת השראה בנשמה; לאותו אומץ המאפשר לאדם לעמוד בעוז אל מול בעיותיו; היא מייצרת את אותה הבנה-עצמית שמחסלת את הפחד המשתק; והיא גורמת לאותה מודעות של אחדות עם האלוהות, אשר מפתחת אצל האדם את הביטחון שמאפשר לו להעז להידמות לאל. מנוחת הסגידה, או ההתייחדות הרוחנית שאותה מתרגל המאסטר, מרגיעה את הלחץ, פותרת קונפליקטים ומעצימה עד מאוד את כלל המשאבים של האישיות. ולמיטב הבנתי, הדת החדשה כוללת את כל הפילוסופיה הזו, בנוסף לבשורת המלכות.

הדעות הקדומות מכסות את עיני הנשמה ומונעות ממנה מלראות את האמת. וניתן להסיר את הדעות הקדומות רק כאשר הנשמה מתמסרת בכנות לתכלית שלמה, כזו אשר כוללת את הזולת בכללותו. לא ניתן להפריד בין הדעות הקדומות לאנוכיות. את הדעות הקדומות ניתן לחסל אך ורק כאשר אדם מפסיק לבקש עבור עצמו, ובמקום זאת רודף אחר הסיפוק שבשירות למען מטרה שהינה לא רק גדולה ממנו עצמו, אלא גדולה אפילו מן האנושות כולה – החיפוש אחר האל, ההגעה לאלוהות. על בשלותה של אישיות מעידה התמרתה של התשוקה האנושית למצב שבו היא מבקשת כל העת להגשים את הערכים הגבוהים ביותר ואת אלו שאמיתותם היא האלוהית ביותר.

בתוך עולם אשר משתנה כל העת, בתוככי סדר חברתי מתפתח, לא ניתן לשמור על מטרות המבוססות על הנצח. ויוכלו לחוות יציבות של האישיות, רק אלה אשר גילו את האל החי ואימצו אותו כמטרת הנצח של ההישג האינסופי. על-מנת להעביר את המטרות מן הזמן אל הנצח, מן הארץ אל פרדיס, מן האנושי אל האלוהי, נדרש האדם לחדש את עצמו, לעבור המרה, להיוולד מחדש; זאת על-מנת להפוך לילדה המחודש של רוח אלוהי; על-מנת שהוא ייכנס בשעריה של אחוות מלכות שמים. כל הפילוסופיות וכל הדתות אשר מציבות רף נמוך מן האידיאלים הללו אינן בשלות. הפילוסופיה שאותה אני מלמד, כשהיא מחוברת לבשורה אשר לה אתם מטיפים, מייצגת את הדת הבשלה החדשה, את האידיאל לכל דורות העתיד. ואלו הם דברי אמת משום שהאידיאל שלנו סופי, נטול-שגיאה, נצחי, אוניברסאלי, מוחלט ואינסופי.

הפילוסופיה שלי הניעה אותי לבקש את מציאויות ההישג האמיתי, את מטרת הבשלות. אך הדחף שלי נעדר-און; החיפוש שלי נעדר כוח מניע; המרדף שלי היה נטול כיוון וודאי. ואת כל הקסר הזה השלימה בנדיבות בשורתו החדשה של ישוע, על תובנותיה המורחבות, על האידיאלים המרוממים שבה ועל מטרותיה הברורות. וכעת, ללא כל ספק וחשש, יכול אני לצאת בלב שלם אל הרפתקת הנצח.

2. אמנות החיים

מסמך 160

בני-תמותה יכולים לחיות אך באחת משתי דרכים: הדרך החומרית, או החייתית, והדרך הרוחנית, או האנושית. בעלי החיים מסוגלים לתקשר אלה עם אלה באופן מוגבל באמצעות סימנים וקולות. אך צורות התקשורת האלה אינן מסוגלות להעביר משמעויות, ערכים, או רעיונות. ההבדל היחיד בין האדם לבין בעל החיים הוא שהאדם כן יכול לתקשר עם אחיו באמצעות סמלים, אשר בהחלט יכולים לציין משמעויות, ערכים, רעיונות ואפילו אידיאלים.

מכיוון שבעלי-חיים אינם יכולים להעביר רעיונות אלה לאלה, הם אינם יכולים לפתח אישיות. האדם מפתח אישיות משום שהוא אכן יכול לתקשר כך עם אחיו ולהעביר אליהם הן רעיונות והן אידיאלים.

התרבות האנושית מתבססת על יכולות התקשורת ועל שיתוף המשמעויות האלה. והמשמעויות האלה מאפשרות לאדם, באמצעות הקשרים החברתיים, לבנות ציוויליזציה. הידע והחוכמה מצטברים הודות ליכולתו של האדם להעביר את הנכסים האלה לדורות הבאים. וכך מתחילות פעילויות התרבות של הגזע: האמנות, המדע, הדת והפילוסופיה.

התקשורת הסמלית בין בני האדם הינה תנאי מוקדם להולדתן של קבוצות חברתיות. הקבוצה החברתית היעילה מכולן הינה המשפחה, וליתר דיוק שני ההורים. החיבה האישית הינה הדבק הרוחני אשר שומר על מערכות היחסים החומריות האלה. מערכת יחסים אוהבת שכזו אפשרית גם בין שני אנשים מאותו המין, כפי שמדגימה בשפע המסירות אשר מאפיינת חברויות אמיתיות רבות.

מערכות היחסים האלה של חברות ושל חיבה הדדית, מעודדות את החברות ואת אצילות האדם לפי שהן מעודדות ומטפחות את הגורמים הבאים, ההכרחיים לרמות הגבוהות יותר של אמנות החיים:

1. *ביטוי-עצמי הדדי והבנה-עצמית*. דחפים אנושיים נאצלים רבים דועכים ומתים משום שאין מי שישמע את ביטויים. אכן, לא טוב היות האדם לבדו. מידה מסוימת של הכרה וכמות מסוימת של הערכה נדרשות בכדי לפתח אופי אנושי. ללא האהבה האמיתית של בית, שום ילד לא יוכל לפתח עד תום אופי נורמאלי. האופי הינו דבר-מה שהוא יותר מאשר דעת ומוסר. מכל מערכות היחסים בחברה אשר מיועדות לפתח את האופי, היעילה והאידיאלית ביותר מכולן היא החברות האוהבת והאוהדת שבין גבר לאישה אשר מקיימים ברית נישואין בחוכמה. הנישואין, על שלל מערכות היחסים שבהם, מהווים את המערכת שמטבעה מיטיבה להפעיל את אותם הדחפים יקרי-ערך ואת אותם מניעים נעלים אשר הינם הכרחיים לשם התפתחותו של אופי חזק. אינני מהסס להלל ולשבח כך את חיי המשפחה, משום שהמאסטר שלכם בחר בחוכמתו במערכת היחסים שבין אב לבנו כאבן היסוד של בשורת המלכות החדשה הזו. ושום מערכת יחסים לא תדמה לחברות הזו שבין הגבר לאישה אשר חובקים יחדיו את האידיאלים הגבוהים ביותר של הזמן. ההתנסות הזו הינה כה רבת-ערך ומספקת, עד שהיא שווה כל מחיר, כל קורבן וכל דרישה אשר מתבקש האדם לשלם עבורה.

2. *איחוד בין נשמות – חוכמה בפעולה*. כל אדם רוכש במוקדם או במאוחר מושג מסוים על אודות העולם הזה והשקפה מסוימת באשר לעולם הבא. באמצעות קשרים בין אנשים, ניתן כעת לאחד בין נקודות ההשקפה האלה של הקיום בר החלוף ושל פוטנציאל הנצח. כך, תוך אימוץ תובנות הזולת, מתרחבים הערכים הרוחניים בדעת האדם. וכך, תוך שהם מקבצים יחדיו את נכסיהם הרוחניים, מעשירים בני האדם את נשמותיהם. בדומה לכך, האדם יכול באותו האופן להימנע מליפול קורבן לנטייתו התמידית לעוות את ראייתו, לאמץ השקפות המבוססות על דעות קדומות ולשפוט באופן צר. אך ורק באמצעות קשר קרוב לדעת אחרת ניתן להימנע מן הפחד, מן הקנאה ומן רמייה. אני מסב את תשומת לבכם לעובדה שהמאסטר לעולם אינו שולח אתכם לפעול

לבדכם למען הרחבת המלכות; תמיד הוא שולח אתכם זוגות-זוגות. ומכיוון שחוכמה הינה ידע-על, נובע מכך כי מאיחוד החוכמה, חולקים חברי הקבוצה החברתית, קטנה כגדולה, באופן הדדי את כלל הידע.

3. **ההתלהבות לחיים.** הבידוד נוטה לחסל את מטען האנרגיה של הנשמה. הקרבה לחברים הכרחית לשם חידוש טעם החיים, והיא נחוצה לשם שימור האומץ ללחום בקרבות ההעפלה לרמות הגבוהות יותר של חיים אנושיים. החברות מעצימה את השמחות ומהללת את ניצחונות החיים. קשרים אנושיים קרובים ואוהבים נוטים להפחית מן הצער שבסבל ולהקל על המרירות שבקושי. נוכחותו של חבר מעצימה את כלל היופי ומרוממת את כלל הטוב. האדם יכול להעצים ולהרחיב את יכולת ההערכה של חבריו תוך שימוש בסמלים תבוניים. אחד מהישגיה הדגולים של החברה האנושית הוא היכולת לגירוי הדדי של הדמיון והכוח שבגירוי שכה. כוח רוחני אדיר טמון במודעות להתמסרות בלב-שלם לתכלית משותפת, לנאמנות ההדדית לאלוהות קוסמית.

4. **ההגנה המועצמת כנגד כל רוע.** הקשר בין אישיות והחיבה ההדדית מהווים תעודת ביטוח יעילה כנגד הרוע. הקשיים, הצער, האכזבה והתבוסה קשים וכואבים יותר כאשר עוברים אותם לבד. אף כי החברות איננה מתמירה את הרוע לצדיקות, היא בהחלט מוציאה הרבה מן העוקץ שלו. כך אמר המאסטר שלכם, "אשרי הבוכים" – אם החבר נמצא שם בכדי לנחם. יש הרבה כוח חיובי בידיעה שאתם חיים לרווחת הזולת, וכן שהזולת חי לרווחתכם, בכדי לקדם אתכם. האדם נמק בבידוד. כאשר בני-אדם מתבוננים אך ורק בפעולות הזמן, הם תמיד מתיאשים. כאשר מנתקים את ההווה מן העבר ומן העתיד, הוא הופך טריוויאלי להכעיס. רק הצצה חטופה במעגל הנצח יכולה לעורר באדם השראה לעשות כמיטב יכולתו ולאטגר את המיטב שבו על-מנת למצות את עצמו. ובשעה שאדם עושה כך כמיטב יכולתו, הוא חי באופן הבלתי-אנוכי ביותר ולטובת הזולת, לטובת רעיו החיים לצדו בזמן ובנצח.

אני חוזר, האפשרות האידיאלית לכינון מערכות יחסים מעין אלה, מערכות מאצילות ומעוררת השראה, טמונה במוסד הנישואין האנושי. אמת היא כי ניתן להפיק הרבה מן הנישואין, וכי נישואין רבים מאוד כלל אינם מצליחים להניב פירות מוסריים ורוחניים שכאלה. פעמים רבות מדי, אלה הבאים בשערי מוסד הנישואין מבקשים ערכים נמוכים יותר מערכי החברות העילאית אשר יכולים להפיק מהם בני-אדם בשלים. יש לבסס את הנישואין האידיאליים על יסודות יציבים יותר מאשר הרגשות המשתנים והפכפכותה של המשיכה המינית; ראוי לבסס אותם על מסירות אישית הדדית אמיתית. וכך, אם תוכלו לבנות קבוצות חברתיות אנושיות קטנות יעילות ומהימנות שכאלה, כאשר תתקבצנה אלה יחדיו, יחזה העולם במבנה חברתי כביר ומרהיב, בציוויליזציה בעלת בשלות אנושית. גזע שכה עשוי להתחיל לקיים חלק מן האידיאל אשר מדבר עליו המאסטר שלכם, "שלום על-פני האדמה ורצון טוב בינות לבני-אדם." אף כי חברה שכזו לא תהיה מושלמת, או חפה מכל רשע, היא בוודאי תתקרב ליציבות של בשלות.

3. כוחות המשיכה של הבשלות

המאמץ לנוע אל עבר הבשלות דורש עבודה, ועבודה דורשת אנרגיה. מנין יבואו הכוחות הדרושים לכל אלה? ברור, אם כן, שנדרש להתבסס על הדברים הפיזיים, אך היטב דרש המאסטר כאשר אמר, "לא על הלחם לבדו יחיה האדם." אם נניח שהאדם ניחן בגוף רגיל ובבריאות טובה באופן סביר, עלינו לחפש הלאה את מה שמושך אותו ומגרה אותו למצות את הכוחות הרוחניים הרדומים שבתוכו. ישוע לימד אותנו כי האל שוכן באדם פנימה; אם כן, כיצד נוכל לעורר אדם לשחרר את הכוחות האלוהיים האינסופיים אשר טמונים בנשמתו? כיצד נוכל לגרום לאדם לשחרר את האל כך שיוכל לפרוץ החוצה, לרענן את נשמותינו שלנו, ואף לשרת את הארתן של אינספור נשמות

מסמך 160

אחרות, לגרום להתרוממותן ולברכך? מהי הדרך הטובה ביותר להעיר את הכוחות המיטיבים הפוטנציאליים האלה אשר מצויים רדומים בנשמותיכם? בדבר אחד אני בטוח: ההתרגשות הרגשית אינה הגירוי הרוחני האידיאלי. ההתרגשות איננה מעלה את האנרגיה; היא דווקא מכלה את כוחות הנפש והגוף. מנין, אם כן, תבוא האנרגיה לעשות את כל הדברים הכבירים הללו? הביטו במאסטר שלכם. ממש כעת הוא מתמלא בכוחות על הגבעות, בעוד שאנו מכלים כאן את האנרגיה. בסוגיה הזו, הסוד טמון בהתייחדות רוחנית, בסגידה. מנקודת המבט האנושית, מדובר בשילוב שבין מדיטציה להתרגעות. המדיטציה מחברת בין הדעת לרוח; ההתרגעות קובעת את קיבולת הקליטה הרוחנית. והתהליך הזה, שבו מתחלפים החולשה בכוח, הפחד באומץ, והרצון-העצמי ברצון-האל, מהווה סגידה. לכל הפחות, זהו אופן ההתבוננות של הפילוסוף.

כאשר חוזרים עליהן לעיתים תכופות, ההתנסויות האלה מתגבשות לכדי הרגלים, הרגלי סגידה מחזקים; והרגלים שכאלה מתגבשים בסופו של דבר לכדי אופי רוחני, ובסופו של דבר חבריו של האדם מכירים את האופי הזה כאישיות בשלה. בתחילה, התרגול הזה קשה ודורש זמן רב, אך ברגע שהוא הופך להרגל, הוא גם מרגיע וגם חוסך זמן. ככל שהחברה הופכת מורכבת יותר, ככל שגורמי המשיכה בציוויליזציה מתרבים, כך הופך לדחוף הצורך של יחידים יודעי-אל ליצור לעצמם הרגלים מגוננים שכאלה אשר מיועדים לשמר את האנרגיות הרוחניות שלהם ולהעצים אותן.

דרישה נוספת להגעה לבשלות היא האופן שבו הקבוצות החברתיות השונות משתפות פעולה בכדי להתאים את עצמן לתנאי הסביבה המשתנים כל העת. היחיד הבלתי-בשל מעורר התנגדויות בקרב חבריו; האדם הבשל זוכה בשיתוף הפעולה המלא של עמיתיו, ובכך מקבל תמורה כפולה ומכופלת על מאמציו בחיים.

הפילוסופיה שלי גורסת כי לפעמים, במקרה הצורך, אני נדרש להילחם על-מנת להגן על מושג הצדק שלי. אך אין לי ספק שהמאסטר, בעל האישיות הבשלה יותר, יוכל בכוח החדש של הטקט והסובלנות להבטיח ניצחון זהה בקלות ובחן. לעיתים קרובות מדי אנחנו נלחמים עבור מה שצודק, ומגלים כי הן המנצח והן המנוצח נחלו תבוסה. רק אתמול שמעתי את המאסטר אומר כי "חכם אשר רואה את דלת הכניסה נעולה, לא יהרוס אותה, אלא יחפש את המפתח הפותח אותה." לעתים קרובות מדי אנחנו נלחמים אך ורק כדי לשכנע את עצמנו שאנחנו לא מפחדים.

בשורת המלכות החדשה הזו משרתת עד מאוד את אמנות החיים. היא עושה זאת בכך שהיא מעניקה לאמנות החיים תמריץ חדש ועשיר יותר לחיים נעלים. היא מציגה תכלית ייעוד חדשה ומרוממת, מטרת חיים נעלה. והמושגים הללו, על אודות תכלית הקיום הנצחית והאלוהית, הינם כשלעצמם גירויים טרנסצנדנטיים. הם מעודדים את התגובה של המיטב השוכן בטיבו הנעלה של האדם. על כל פסגת מחשבה אינטלקטואלית נוכל למצוא מרגוע לדעת, כוח לנשמה והתייחדות לרוח. מנקודות השקפה שכאלה, של חיים גבוהים, יוכל האדם להתעלות מעל למה שמציק לו ברמה החומרית ושמקורו ברמות המחשבה הנמוכות – הדאגה, הקנאה, הנקמה וגאוות האישיות הבלתי-בשלה. נשמות מגביהות-לטפס מעין אלה גואלות את עצמן מן הקונפליקטים הנוגדים הרבים של הזוטות בחיים, ומשחררות את עצמן בכדי להגיע למודעות באשר לזרמים הגבוהים יותר של מושגי הרוח והתקשורת השמימית. ואולם, נדרש לשמור מכל משמר על תכלית החיים מפני הפיתוי לבקש את ההישגים הקלים וברי החלוף; וכן, נדרש לטפח את התכלית הזאת על-מנת לחסן אותה מפני הסכנות הנוראות המאיימות של הקנאות.

4. האיזון שבבשלות

אפילו בעודכם מתמקדים בהשגתן של מציאויות הנצח, אתם נדרשים להתחשב גם בצרכי החיים בגוף. ואף כי הרוח הינה מטרתנו, הגוף הינו עובדה. לעיתים דרישות החיים נופלות לידינו באקראי, אך ככלל אנו נדרשים לפעול באופן נבון לשם השגתן. שתי הבעיות העיקריות בחיים הן:

מסמך 160

להתפרנס בזמן בעודנו בגוף ולהשיג את הישרדות הנצח. ואפילו בעיית הפרנסה נדרשת לדת לשם מציאת פתרון אידיאלי. שני הדברים מהווים בעיות אישיות עד מאוד. ולאמיתו של דבר, דת של אמת איננה פועלת בנפרד מן היחיד.

לטעמי, הדברים ההכרחיים של החיים בגוף הינם:

1. בריאות פיזית טובה.

2. מחשב בהירה ונקייה.

3. יכולות וכישורים.

4. עושר – הדברים הטובים בחיים.

5. היכולת להתמודד עם תבוסה.

6. תרבות – חינוך וחוכמה.

ואפילו את הבעיות הפיזיות של הבריאות הגופנית ואת היעילות ניתן לפתור בצורה מיטבית בשעה שמתייחסים אליהן מנקודת המבט הדתית של תורת המאסטר: העובדה שגופו ודעתו של האדם הינם מקום המשכן למתת האל, לרוח האל ההולכת והופכת לרוח האדם. כך הופכת דעת האדם, אפוא, למתווכת שבין דברים חומריים למציאויות הרוח.

נחוצה אינטליגנציה על-מנת להבטיח את חלקו של האדם בדברים שאליהם הוא משתוקק בחיים. טעות גמורה היא לחשוב שרק ביצוע של מלאכת יומו בנאמנות תבטיח לאדם גמול בדמות עושר. למעט יד המקרה אשר פועלת מפעם לפעם ברכישת עושר, הגמול החומרי בחיים ברי החלוק נרכש בערוצים מסוימים ומאורגנים היטב, ורק בעלי הגישה לערוצים הללו יכולים לצפות לקבל תגמול מלא עבור מאמצייהם בחיים. כל מי שמבקש לעצמו עושר בערוצים מבודדים ובדידים יזכה אך לעוני. לפיכך, תכנון נכון הינו המרכיב ההכרחי לשם שגשוג בעולם. ההצלחה דורשת לא רק מסירות לעבודה, אלא גם שהאדם יפעל במסגרת אחד מאותם ערוצים של שפע חומרי. אם אינך פועל בחוכמה, עדיין תוכל להקדיש את חיך לבני דורך, אך ללא גמול חומרי; אם זכית במקרה ליהנות מזרימת העושר, עדיין תוכל להתרפק על מותרות גם אם לא נקפת אצבע למען הזולת.

היכולות הינן מה שאנחנו יורשים, ואילו את הכישורים אנחנו רוכשים. החיים אינם ממשיים עבור אדם אשר איננו יכול לעשות דבר-מה אחד היטב, כמומחה. מיומנות הינה אחד הגורמים האמיתיים לסיפוק בחיים. יכולת פירושה מתת הראייה לעתיד, להרחיק לראות. אל תלכו שולל אחר הפיתוי להשיג הישג ברמייה; היו מוכנים לעמול בתמורה לגמול אשר מעניקה הפעולה ההגונה בשלב מאוחר יותר. החכם מסוגל להבדיל בין האמצעים לבין המטרות; אחרת, ייתכן שתכנון-יתר של העתיד יפגע בתכלית הראויה עצמה. כאדם אשר מבקש תענוגות, עליך לשאוף להיות יצרן כשם שהנך צרכן.

אמנו את זיכרונכם לשמור ולנצור את אותם מאורעות ראויים בחיים אשר מחזקים אתכם, ושלפו אותם מן הזיכרון כראות עיניכם בכדי להתענג עליהם ובכדי להיבנות מהם. וכך, בנו עבור עצמכם ובתוכם מאגרים של גלריות של יופי, של טוב ושל פאר אמנותי. ואולם, הנאצלים שבזיכרונות הינם אלו הנוצרים רגעים גדולים של חברות נשגבת. וכל אוצרות הזיכרון הללו מקרינים את השפעתם המרוממת ויקרת הערך ביותר בשעה שהסגידה הרוחנית משחררת אותם בנגיעתה.

מסמך 160

אך אם לא תלמדו להיכשל בחן, החיים יהפכו לעול של קיום. קיימת אמנות של תבוסה שנשמות נאצלות לעולם לומדות; עליכם לדעת להפסיד בכבוד; עליכם לעמוד ללא-חת נוכח האכזבה. לעולם אל תהססו להודות בכישלון. לעולם אל תנסו להסתתר מאחורי חיוכים כוזבים ואופטימיות קורנת. על-אף שתמיד נשמע טוב לטעון להצלחה, התוצאות תהיינה מזעזעות. שיטה שכזו מובילה במישרין ליצירת עולם של כזבים ולהתרסקות הבלתי-נמנעת שבהתפכחות הסופית.

הצלחה עשויה להוביל לאומץ ולביטחון, אך את החוכמה ישיג האדם רק הודות להתנסות בהסתגלות לכישלונותיו. מי שמעדיף את אשליות האופטימיות על-פני המציאות לעולם לא יוכל להחכים. רק אלה אשר עומדים אל מול העובדות ומתאמים בינן לבין האידיאלים יכולים להחכים. החוכמה כוללת הן את העובדה והן את האידיאל, ולפיכך היא גואלת את המתמסרים לה משני הקצוות העקרים של הפילוסופיה – ממצבו של האדם אשר האידיאלים שלו אינם כוללים עובדות ומזה של המטריאליסט אשר אינו ניחן באופק רוחני. אותן נשמות פחדניות אשר מצליחות להתמודד עם קשיי החיים רק באמצעות אשליה רציפה של הצלחה כוזבת, נועדו לנחול כישלון ולחוות תבוסה כאשר תתעוררנה לבסוף מעולם החלומות של דמיונותיהן הן.

ההשפעה העילאית של ההשקפה מרחיקת הראות של הדת נמצאת בדיוק במקום שבו פוגשים את הכישלון ומסתגלים לתבוסה. בחווייתו של האדם מבקש האל אשר יצא להרפתקה הנצחית של חקר יקום, הכישלון הינו פשוט מאורע חינוכי – ניסוי תרבותי בתהליך רכישת החוכמה. עבור אנשים שכאלה, התבוסה אינה אלא כלי חדש לכיבוש רמות המציאות הגבוהות יותר ביקום.

אם כל כישלון בחיים מניב את הפרי של חוכמה ושל הישג רוחני, אזי גם אם כל מפעל חייו של האדם בזמן החיים יהיה כישלון חרוץ, עשויה הקריירה של אדם מבקש-אל זה להתברר כהצלחה גדולה מנקודת המבט של הנצח. אל תשגו ואל תתבלבלו בין הידע, התרבות והחוכמה. אף אם בחיים הם קשורים ביניהם, הם מייצגים ערכי רוח שונים עד מאוד; החוכמה לעולם עולה על הידע ותמיד מהללת את התרבות.

5. דת האידיאל

סיפרתם לי שהמאסטר שלכם מתייחס אל הדת האנושית האמיתית כאל התנסותו של היחיד במציאויות הרוח. אני הגדרתי דת כהתנסותו של האדם בתגובה לדבר-מה שהוא מחשיב כראוי לסגידה של כלל האנושות ולהתמסרות שלה. במובן הזה, הדת מסמלת את מסירותנו הנעלה ביותר למה שמייצג את המושג הגבוה ביותר שלנו באשר לאידיאלים של המציאות, והמקום הרחוק ביותר שאליו תוכל הדעת שלנו להגיע בשאיפתה אל אפשרויות הנצח של הישגי הרוח.

כאשר בני-אדם מגיבים לדת במובן השבטי, הלאומי, או הגזעי, הם עושים כן משום שהם מחשיבים את אלה שמחוץ לקבוצתם כמי שאינם באמת בני-אדם. אנחנו תמיד מתייחסים למושא הנאמנות הדתית שלנו כאל דבר-מה הראוי לכבוד של כל בני האדם. הדת לעולם לא תוכל להיות אמונה אינטלקטואלית, או היסק פילוסופי, גרידא; דת הינה תמיד, ולעד תהיה, דרך של התמודדות עם מצבים בחיים; היא סוג של התנהגות. דת כוללת חשיבה, הרגשה ופעולה מתוך כבוד למציאות כלשהי אשר אנחנו מחשיבים אותה כראויה להערצה אוניברסאלית.

אם בהתנסות שלכם דבר-מה הפך לדת, ברור מאליו כי כבר הפכתם להיות אוונגליסטים פעילים של אותה דת, זאת משום שאתם מחשיבים את המושג העילאי בדת שלכם כראוי לסגידת האנושות כולה, וכן לסגידה של כל ברייה תבונית ביקום. אם אינכם משמשים בפועל כמיסיונרים לבשורת הדת שלכם, אזי אתם משלים את עצמכם וקוראים לאמונה מסורתית, או למערכת של פילוסופיה אינטלקטואלית, בשם דת. אם הדת שלכם הינה התנסות רוחנית, מושא הסגידה שלכם חייב להיות מציאות רוחנית אוניברסאלית והאידיאל של כל מושגים הרוחניים. את כל הדתות

מסמך 160

המבוססות על פחד, רגשות, מסורת ופילוסופיה אני מכנה בשם דתות אינטלקטואליות, זאת בעוד שאת הדתות המבוססות על התנסות רוחנית אמיתית אני מכנה דתות אמיתיות. מושא ההתמסרות הדתית יכול להיות חומרי או רוחני, אמיתי או כוזב, מציאותי או בלתי-מציאותי, אנושי או אלוהי. לכן דתות יכולות להיות טובות או מרושעות.

מוסריות ודת אינן זהות בהכרח. מערכת מוסרית, בכך שהיא מאמצת מושא סגידה, עשויה להפוך לדת. דת אשר מאבדת את גורמי המשיכה שלה לנאמנות ולמסירות עילאית, עלולה להתפתח לכדי מערכת פילוסופית, או לקוד מוסרי. הדבר הזה, ההווה הזה, המצב הזה, סדר הקיום הזה, או האפשרות הזו להישג אשר מהווה את האידיאל העליון של הנאמנות הדתית, ואשר הוא מושא מסירותם הדתית של אלו הסוגדים, הוא האל. ללא קשר לשם שניתן לאידיאל של מציאות הרוח הזו, זהו האל.

מאפייניה החברתיים של דת אמיתית קשורים לעובדה שהיא תמיד תנסה להמיר את היחיד ולהתמיר את העולם. דת פירושה קיומם של אידיאלים אשר טרם התגלו, ואשר מתעלים הרבה מעל לאמות המידה האתיות הידועות ולמוסריותם של אפילו מנהגי החברה הנעלים ביותר של מוסדות הציוויליזציה הבשלים ביותר. הדת נושאת את מבטה אל אידיאלים אשר טרם התגלו, אל מציאויות אשר טרם נחקרו, ערכים על-אנושיים, חוכמה אלוהית והישגי רוח אמיתיים. דת אמיתית עושה את כל אלה; כל האמונות האחרות אינן ראויות להיקרא כך. לא תיתכן דת רוחנית אמיתית בלא האידיאל העליון והנעלה של אל נצחי. דת ללא אל שכזה הינה המצאה של האדם, מוסד אנושי של אמונות אינטלקטואליות חסרות-חיים ושל טקסים רגשיים חסרי-משמעות. יש שהדת טוענת שמושא סגידתה הינו אידיאל נשגב. אך אידיאלים מעין אלה הם בלתי-ניתנים להשגה; מושג שכזה הינו בבחינת אשליה. האידיאלים היחידים שאותם יוכל האדם להשיג הם המציאויות האלוהיות של ערכי האינסוף, אשר טמונים בעובדה הרוחנית של אל הנצח.

המילה או הרעיון של האל, בניגוד לאידיאל של האל, יכולים להפוך לחלק מכל דת שהיא, ללא קשר למידת טיפשותה או שקריותה. והרעיון על אודות האל יכול להפוך לכל דבר שיבחרו אלה אשר משתעשעים בו. הדתות הנמוכות מעצבות את הרעיון שלהן על אודות האל בהתאם למצבו הטבעי של לב האדם; הדתות הגבוהות תובעות מלב האדם להשתנות על-מנת לעמוד בדרישות האידיאלים של דת אמת.

הדת של ישוע עולה על כל המושגים הקודמים שלנו על אודות סגידה, לפי שהיא לא רק מציגה את אביו כאידיאל המציאות האינסופית, אלא גם מכריזה באופן חיובי על כך שאותו מקור אלוהי לערכים, שאותו מרכז נצחי של היקום, אכן ניתן להשגה באופן אישי על-ידי כל יחיד אשר בוחר לבוא בשערי מלכות השמים אשר על-פני הארץ, ואשר בכך מכיר בעובדת היותו בן האל וחלק מאחוות האדם. ואני סבור שזהו המושג הגבוה ביותר על אודות הדת אשר נשמע בעולם מעודו, ואני מכריז כי לא ייתכן מושג גבוה ממנו, משום שהבשורה הזו כוללת את אינסוף המציאויות, את אלוהיות הערכים, ואת נצחיות ההישגים האוניברסאליים. מושג שכזה שקול להישג של התנסות באידיאלים של העליון ושל המרבי.

אני לא רק מסוקרן מהאידיאלים המושלמים אשר מצויים בדת הזו של המאסטר שלכם, אלא שאני גם מרגיש צורך להתוודות על כך שאני מאמין להכרזותיו כי האידיאלים הללו על אודות מציאויות הרוח הינם ברי-השגה; כי אתם ואני יכולים לצאת להרפתקה הממושכת, הנצחית הזו, מצויידים בהבטחה שלו באשר לוודאות שלפיה לבסוף נגיע אל שערי פרדיס. אחי, אני הנני מאמין, ואני יצאתי לדרכך; אני נמצא בדרכי אתכם במסע הנצחי. המאסטר אומר כי הוא בא מעם האב, וכי הוא יראה לנו את הדרך. ואני משוכנע לחלוטין שהוא דובר אמת. כעת אני משוכנע שאין שום אידיאלי-מציאות ברי-השגה, או ערכי מושלמות אשר אינם חלק מן האב הנצחי והאוניברסאלי.

מסמך 160

על-כן באתי אני לסגוד. ולא רק לאל המציאויות, אלא לאל האפשרויות של כל מה שיהיה קיים בעתיד. לפיכך, חייבת המסירות שלכם לאידיאל עליון, אם האידיאל הזה אמיתי, להיות מוקדשת לאל הזה, אל יקומי העבר, ההווה והעתיד של הדברים ושל ההוויות. ואין עוד אל מלבדו, הואיל ולא יכול להיות אל אחר. כל שאר האלים הינם יצירי הדמיון, אשליות הדעת בת התמונה, עיוותים של לוגיקה כוזבת, ואילולי האשליה העצמית של אלה אשר מייצרים אותם. אכן, אפשר שתהיה דת בלעדי האל הזה, אך לא תהיה לה כל משמעות. ואם תבקשו להחליף את המילה אל במציאות של האידיאל הזה על אודות האל החי, רק תשלו את עצמכם בכך שתחליפו אידיאל – מציאות אלוהית – ברעיון. אמונות שכאלה מהוות אך דת של משאלת-לב ריקה.

אני רואה בתורתו של ישוע את הדת במיטבה. הבשורה הזו מאפשרת לנו לבקש את אל האמת, ואף למצוא אותו. אבל האם אנחנו מוכנים לשלם את מחיר כרטיס הכניסה למלכות השמים? האם אנחנו מוכנים להיוולד מחדש? להיווצר מחדש? האם אנחנו מוכנים להעמיד את עצמנו בתהליך הנורא והבוהן הזה של הרס-העצמי ושל בניית הנשמה מחדש? האם לא אמר המאסטר: "המַצָּא אֶת נַפְשׁוֹ וְאֶבְדָּהּ וְהַמַּאבֵּד אֶת נַפְשׁוֹ הוּא יִמְצָאָהּ. אֵל תִּחְשְׁבוּ כִּי בָאתִי לְהַטִּיל שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ, כִּי אִם מִאֲבָק לְנִשְׁמָה." אמת היא כי לאחר שנשלם את מחיר ההתמסרות לרצון האב, אכן נחוה שלווה גדולה, זאת אם נמשיך ונצמד בנתיבי הרוח האלה של חיי ההקדשה.

כעת אנחנו מוותרים באמת על כל פיתויי סדר הקיום הידוע ומקדישים את עצמנו בלב שלם לחיפוש אחר פיתויי סדר הקיום הבלתי-ידוע והבלתי-נחקר של חיי הרפתקה עתידיים בעולמות הרוח של האידיאלים הנעלה של מציאות אלוה. אנחנו מבקשים סמלי משמעות אשר באמצעותם נוכל לספר לאחינו בני האדם על אודות המושגים האלה של מציאות האידיאלים של דת ישוע, ולא נפסיק להתפלל לבוא היום שבו האנושות כולה תתרגש מן החזון המשותף הגלום באמת העליונה הזו. וכעת, המושג הממוקד שבלבנו על אודות האב הוא כי האלוהים הינו רוח; ובשעה שאנו חולקים אותו עם רעינו, נאמר כי האלוהים הוא אהבה.

דת ישוע תובעת התנסות חיה ורוחנית. ואף כי דתות אחרות עשויות לכלול אמונות מסורתיות, רגשות ותחושות, מודעות פילוסופית וכיוצא בזאת, תורתו של המאסטר דורשת השגת שלבים ממשיים של התקדמות רוחנית ואמיתית.

המודעות לדחף להיות דמוי-אל איננה דת אמיתית. הרגשות והתחושות אשר מניעות לסגידה לאל אינן מהוות דת אמיתית. ידיעת ההחלטה להקריב את העצמי ולשרת את האל איננה דת אמיתית. המסקנה החכמה של המהלך התבוני, שהדת הזו היא הדת הטובה מכולן, איננה דת, היא איננה התנסות אישית רוחנית. דת אמיתית מתייחסת לייעוד ולמציאות של הישג, כמו גם למציאותיות ולאידאליזם של מה שהאדם מאמין בו בלב שלם. וכל זה חייב להפוך עבורנו לאישי באמצעות ההתגלות של רוח האמת.

וכך הסתיימו הרצאותיו של הפילוסוף היווני, אחד הגדולים אשר קמו בעמו, הפילוסוף אשר היה למאמין בבשורתו של ישוע.